

at Arbejdet udføres. Og mange vil ligeledes vanskeligt være i Stand til at betjene Publikum paa den Maade, som man maa have Ret til at vente af Statens Postvæsen. Jeg henstiller, at man gaar noget mere lemfældigt til Værks paa dette Omraade. Og idet jeg siger dette, ønsker jeg at tilføje, at jeg gerne vil henstille til Administrationen, om det ikke var muligt, at man kunde tage et særligt Hensyn til de Landpostbude, som virker i meget store Distrikter, saaledes at deres Arbejde er meget betydeligt. Saadanne Forhold er f. Eks. ganske naturligt til Stede ovre paa Bornholm, hvor Befolkningen bor saa spredt, hvor man ikke kender Landsbyer eller tættere Bebyggelser saaledes som i det øvrige Land. Mange Steder er det f. Eks. ogsaa saare vanskeligt at benytte Cykler, i hvert Fald i en meget stor Del af Aaret. Man maa overfor Landpostbude paa saadanne Steder, hvor Arbejdet kan føre med sig, at de bliver overanstrengt og mange Gange bliver belemret med en Gigtsvaghed, der nøder dem til at tage deres Afsked, længe før de ellers vilde have tænkt paa at gøre dette, efter min Mening tage det Hensyn, at de, naar de saaledes har maattet forlade deres Pladser tidligere, end det ellers vilde have været Tilfældet, og nu maa nøjes med en mindre Pension, kan komme i Betragtning ved Besættelse af honorarlønnede Stillinger under Postvæsenet, saaledes at man f. Eks. ansætter dem som Brevsamlere eller i lignende Stillinger. Herved kan man give dem nogen Godtgørelse, og det forekommer mig rimeligt, at man paa denne Maade skaber nogle Stillinger, der kan benyttes som en Slags Retræteposter for disse Mennesker, som gennem Aarene har udført en udmærket samfundsnyttig Gerning. Jeg henstiller, at man tager dette under Overvejelse. Jeg vil blot endnu tilføje, at jeg vilde ønske, at man rundt omkring i Landet maatte faa en Følelse af, at der foregaar tilsvarende Bestræbelser fra Administrationens Side for at indskrænke Antallet af de højere Embeder som de Bestræbelser, man udfolder, naar det drejer sig om Poster, der besættes med Folk ude fra de brede Lag, hvor det drejer sig om de underordnede Bestillingsmænd.

Ved en Lov af 29. April 1913 blev der af Rigsdagen truffet Bestemmelser om en frivillig Afløsning af forskellige Afgifter, der hvilede paa en Række Landejendomme i visse Dele af Landet. Jeg tænker her paa Havreafgifter, Bygafgifter og gamle Arvefæsteafgifter, som udredes af en Del

Ejendomme paa Bornholm, i Frederiksborg Amt og, saa vidt jeg ved, enkelte Steder i Sønderjylland. Om jeg husker ret, drejede hele det Beløb, der var Tale om, sig om en Sum af i alt 8 Mill. Kr. kapitaliseret. Denne frivillige Afløsning blev imidlertid saa godt som ikke benyttet. De allerfleste Steder satte man ikke Pris paa denne Lov og gjorde ikke Brug af den, og Følgen deraf var, at der ikke kom ret mange Penge ind i Henhold til Loven. Efter nogle Aars Forløb kom vi ind i den Periode, da der blev iværksat Bestræbelser for at simplificere Administrationen. Den saakaldte Regnskabskommission fandt da paa, at her var et Omraade, hvor man ogsaa burde tage fat, og Resultatet af Kommissionens Bestræbelser blev, at man forelagde en Lov, hvorefter der blev gennemført en tvungen Afløsning, og Motiveringen var; saa vidt jeg erindrer den, at man ikke mente det forsvarligt at blive ved den gamle Ordning, hvorefter de offentlige Mynigheder skulde være uejlighet med Bøgføring af disse mange forskellige gamle smaa Afgifter, som hvilede paa en Række Ejendomme. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Rigsdagen, da Loven af 24. Marts 1924 blev vedtaget, saa saaledes paa det, at det drejede sig om rene Smaating, som det ikke var værd at opholde sig ved, noget, det daarligt kunde betale sig at føre Regnskab over. Det stiller sig imidlertid ikke saaledes, i hvert Fald er den tvungne Afløsning af disse gamle Afgifter, efterhaanden som Loven har virket, ikke blevet mødt med synderlig Velvillie. De Tider, vi nu er kommet ind i, og som har ført til Vanskeligheder for mange af de paagældende Landejendomsbesiddere, har medført, at der er rejst en Bevægelse for at faa Loven ændret, saa Virkningen bliver noget lempeligere. Det er meddelt offentligt, at en Deputation fra Nordsjælland har været hos Finansministeren for at forebringe ham Ønsket om en Ændring i de bestaaende Forhold, og den paagældende Meddelelse siger, at Finansministeren har modtaget Deputationen med Velvillie. Da dette Spørgsmaal, som det vil fremgaa af mine Bemærkninger, ogsaa har Interesse for den Landsdel, jeg repræsenterer, vilde jeg sætte megen Pris paa, at den højtæredede Finansminister vilde udtale sig om Sagen, og om hans Udtalelser kunde gaa ud paa, at man kunde vente Imødekommenhed. For Bornholms Vedkommende drejer det sig om en 400—500 Landmænd og om en Afløsningssum paa 567 000 Kr.,